

Біла хата. Стіл дубовий,
На стіні святий Микола
І віночок калиновий.
Вечір, темні спроквола.

Перед образом хлопчина
Кляк і рученьки складає.
«Во ім'я отця і сина...»
Вслід за батьком повторяє.

«Богородице», «Достойно»,
«Вірую» і три поклони.
Все поважно і достойно.
На дзвіниці дзвонять дзвони.

«Ще не все, моя дитино,
Треба дещо почитати.
Ось скрипчина. На! Возьми-но,
Попрібуй бляшки складати.

Ти зложи мені: надія,
Вітчизна́ — велике слово.
Щастя люду — наша мрія...
Вже?» — «Так, тату...» — «От чудово!

Не забудь тих слів ніколи,
Треба все їх пам'ятати
І ніколи, мій соколе,
Вітчизни не забувати».

*

А надворі сходять зорі,
Пахне сіно з сінокошу,
Між корчами, при коморі
Смерть стоїть і клепле косу.

Текст наводиться за збірником [«Богдан Лепкий. Поезії»](#), 1990 . [Цикл «Для ідеї»](#);